

ОТВЪЖДЪ ДУНАВА.

Вѣстниците издавани въ Букурещъ, този малкъ Парижъ на народната политика, и въ хубавий Яшъ възвѣстиха на всички четири страни по свѣта за нападеніето на българскитѣ възстанници противъ Отоманската Имперія. Музата на Омера въ по-малко пишни форми изброява прѣдводителигѣ на дружинитѣ, силитѣ и средствата на Гръцитѣ, които отиваха да превзиматъ Троя, нежели ония, въ каквито вѣстниците *Романулъ* и *Румънската Звѣзда* описваха могъществото и неисчислимитѣ пълчища на Българитѣ, които бързаха, подъ сѣнката на кръста, да стѣпчатъ полумѣсеца. Вѣстникарскитѣ пѣснопѣвци вече постилаха съ трупове българскитѣ равнини, когато малкъ единъ купъ момци въ Зимнишкитѣ ливади вареше мамалига отъ царевичено брашно. Заплатитѣ и мюсюманската конница отдавна спсвяха по крайбръжнитѣ села, хвърляха се върху кокошкитѣ, върху баницитѣ и върху българското вино, но не и върху българскитѣ възстанници. На тѣхъ толкова пѣти имъ викаха: иджтъ! иджтъ! щото не имъ се вѣрваше че тѣ нѣкогажъ би дошли. Тия дѣца на продажна майка, проклѣти гяури, настоящи безроги овни, тълкуваха по-между си Турцитѣ, а кучитѣ дѣца *мендизитѣ* и телеграфиститѣ тичатъ съ вѣстниците при нашитѣ голѣмци и имъ шепнатъ на ушитѣ: тукъ една жена прѣяла съ грахъ, ще има война, ще има стрѣлба; тамъ нѣкой момакъ възсѣдналъ овена, навикнува себе си за война. Калугеринъ ли се напие пиянъ като мъртавъ, калугерка ли се търкаля въ калѣта като торлакния, по-гяурската привичка, тѣ виждатъ въ това признаци за война за да издърпатъ отъ насъ пари за бакшишъ. Голѣмцитѣ наистина, или на шега, се приструватъ че вѣрватъ и не даватъ на насъ, нещастнитѣ, да си стоплимъ мѣстото. Хайде тукъ, хайде тамъ! така ни слисаха, щото ний не знаемъ нито какво тѣмъ се иска, нито ний какво да правимъ. Отъ гдѣ да захванемъ? Ахъ, проклѣтниците! Булка, донеси вино! Чорбаджи, напни на конѣтѣ ячехикъ до сита.